

ΦΟΙΒΟΣ

ΕΠΙΜΗΝΙΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗ

ΠΕΡΙ

ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΙΕΙΑΣ,

ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΧΕΙΡΟΥ
ΟΙΚΙΑΚΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΕΡΕΙ ΙΑΤΡΟΥ

ΥΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΠΥΡΔΑ

Ύψους συνδρομή φράγκα 3. Διὰ τὸ ἑξωτερικὸν 3,50 Προπληρωτίαις

ΕΤΟΣ Θ'. — Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Μαΐου 1887 — Ἀριθ. 6.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀποτελέσματα τῆς ἡλιακῆς θερμότητος. Ἀποτελέσματα τῆς ἀσφύσεως.
Ἀπορρόφαις. Ὄσφροκοιλιαλγία. Ἰσχυία. Ἰατρικὰ τοῦ λαοῦ. Παντοία. Ὁ Πύρ-
ρος τῶν Παρισίων.

Α'. ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἀποτελέσματα τῆς ἡλιακῆς θερμότητος ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐν ἡ ἡλιακῆ θερμότητι προσβάλλη μετρίαις τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώ-
που παρέχει ὠφελίαις τῇ ὑγείᾳ. Ὁφελεῖ τοὺς ἀδυνατάτους, τοὺς
ἀνεργούνοντας, τοὺς γέροντας, τοὺς χοιραδικούς, τοὺς χαλαρὰν τὴν
σάρκα ἔχοντας, τοὺς ὑδρωπικούς κλπ. Ἦναι δὲ ἡ ἡλιακὴ ἐστὶ ὠφε-
λιωτέρα ἐν χειμῶνι, ἔαρι, καὶ φθινοπώρῳ. Τὸ θέρος ὅμως εἶνε ἐπι-
κινδυνωτάτη καὶ μάλιστα εἰς τοὺς νοσοῦντας. Ὁ ἡλιαζόμενος πρέ-
πει γὰρ ἔχει τὴν κεφαλὴν κακχλωμένην. Ἦν ὅμως ἡλιακὴ τις πολὺ
μετὰ κόπον, ἢ μετὰ φραγῆτόν, ἢ μετὰ πόσιν εἴνου, καθίσταται ὑπνο-
τικώτερος. Πρέπει γ' ἀποφεύγωμεν τὸν ἐκνεφίαν ἡλιον καὶ τὸν πολ-
λάκις σκιζόμενον, δηλαδὴ τὸν ἀνὰ μέσων νεφῶν διακλιπόμενος φε-
νόμενον Ἥλιον. Τὰ θερμὰ φύχονται ἐν τῷ Ἥλιῳ μᾶλλον ἢ ἐν τῇ σκιᾷ,
διὰ τοῦτο ἔαν σκίζωμεν εἰς φάτις μηλοπέπωνας (χειμωνικόν) καὶ ἐκθέ-
σωμεν τούτο ὑπὸ τὴν θερμότητα τοῦ Ἥλιου, καθίσταται ψυχρὸς, ἐάν
μὴ πλέον τοῦ δέοντος μείνη.

Θερμαίνονται μᾶλλον καὶ καίονται οἱ ἐστηκότες ἐν τῷ Ἥλιῳ ἢ οἱ

νόσους παράγουσι· φαίνεται ὅτι ἡ ἀπορρόφησις τῶν μισμαμάτων ἐστὶ ἀνάλογος πρὸς τὴν εὐαισθησίαν τῆς ὄσφρυσεως. Διὰ τοῦτο ἐν ἐπιδημίᾳ λοιμοῦ προσβάλλονται ἐν πρώτοις τὰ ζῶα, τὰ ἔχοντα πρὸς λεπτήν καὶ ὀξεῖαν ὄσφρυσιν, ὡς εἰσὶν οἱ κύνες, οἱ ἡμίονοι κλπ. Ἐν Τροίᾳ ὁ λοιμὸς προσέβαλεν ἐν πρώτοις τοὺς ἡμίονους καὶ τοὺς κύνες διότι ταῦτα τὰ ζῶα ἔχουσι λεπτοτέραν τὴν ὄσφρυσιν.

Ἄουρας μὲν πρώτων ἐπὶ φέτο καὶ κύνας ἄργους· (Ὁμ. Ἰλ. Α', 50).

Τὰς ὄσφρες καὶ τὰ θυμιάματα αἰσθανόμεθα ὀλιγώτερον ἐπιτεταμένω πλησίον. Τὸν χειμῶνα αἰσθανόμεθα ὀλιγώτερον τῆς ὄσφρας· καὶ ἐν καιρῷ πάγου σχεδὸν διόλου.

Πᾶσα ὄσμη δὲν εἶνε ἐπιτησ ἄρεστή ἢ μισητὴ παρ' ἑκάστου, τοῦτο καὶ εἰς τὰ ζῶα γίνεται. Τινὲς τέρπονται ὄσφραϊνόμενοι τὸν ἰδῶτα τῶν μασχάλων. Αἱ ἔγκυοι γυναῖκες κυριεύονται ἐκ τῆς κίσεως τέρπονται ὄσφραϊνόμενοι τὰς ἀκδεστέρας ὄσφρας.

Αἱ γαλαὶ (γάται) ὀρέγονται τὴν ὄσμήν τῆς νέκρου (βαλεριάνης). Οἱ ὄφεις τὴν ὄσμήν τῶν κεράτων τῆς ἐλέφου. Ἡ ἔλκφος ἐπὶ τῆς νύκτι τρώγει ὄφιν καὶ θεραπεύεται· ἵνα λαίπρον εὐεργὸν ὄφιν ποστρίβει τὰ ἑαυτῆς κέρατα ἐπὶ πέτρας ἵνα θεραπευθῆσιν καὶ ἐκβάλλωσιν ὄσμήν. Ἄρα ὄφεις αἰσθανθῆ ταύτην, ἐξέρχεται τῆς φωλεᾶς του, ἡ δὲ ἔλκφος λαμβάνει τοῦτον.

Ἡ ὄσμη τῶν φύλλων τῆς καρύκας φονεῖ τὰς μυῖας τῶν ἵππων (ἄλογόμυγας). Ἡ ὄσμη τοῦ ἐλαίου τῆς δάφνης ἀπομάκρυνει τὰς μυῖας.

Οἱ δὲ γύπες ἐπιζητοῦσι τὴν ὄσμήν τῶν κενεβρείων (ψωφίων ζῶων, καρμάτων).

Αἱ μέλισσαι ἔχουσι μεγίστην ὄσφρυσιν, διὰ ταύτης ὁδηγοῦνται εἰς μεγίστας ἀποστάσεις πρὸς εὐρεσίαν μέλιτος καὶ κηροῦ.

Οἱ αἰσθανόμενοι μετρίως τὰς εὐώδους ὄσφρας καὶ εἰσπνέοντες τούτας οὐ μόνον τέρπονται, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ὕγιειαν ἀπελευθύνονται.

Πᾶν ἄρωμα παρέχει δριμυτέραν ὄσμήν καίόμενον πρὸς κάπνισμα ἐπὶ τέφρας παρὰ ἐπὶ πυρὸς. Ὄθεν τὸ τοῦ θυμιάματος ἄρωμα πρίπει νὰ τίθεται ἐν θυμιατῷ ἔχοντι ἀνθρακίαν, καὶ ὄχι φλέγοντας ἀνθρακας.

Τινὲς ὄσμη καταστρέφονται δι' ἄλλων ὄσμων· ἄλλαι μεταβάλλονται δι' ἄλλων ὄσμων, καὶ ἄλλαι ἐλαττοῦνται π. χ. ἡ ὄσμη τοῦ μόσχου καταστρέφεται διὰ τῆς ὄσφης τῶν πικραμυγδάλων τροποποιεῖται διὰ τῆς κερφορᾶς καὶ τῆς νέκρου (βαλεριάνης). Ὁ μόσχος καὶ τὸ πετροσέληνον καταστρέφουσι τὴν ὄσμήν τοῦ σκορδοῦ κλπ.

Ὅταν τις πεινῆ, αἰσθάνεται ἡδέως τὴν ὄσμήν τοῦ τερήκου, ὅταν δὲ πεινῆ, οὐδόλιος τοῦτο αἰσθάνεται.

Ὅσα φυτὰ ἢ ὄσμοι σπῆροι εἰσὶν εὐωδικοί, εἰσὶ καὶ διουρητικοί.

Αἱ τῶν ἀνθῶν εὐωδικαὶ ἐμποδιζοῦσι τὴν μέθην διὰ τοῦτο ἐξ ἄρ- γίας παραδόσεως συνειρίζουσι οἱ εὐχοῦμενοι θέτειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἑλῆ.

Ἡ εὐωδία τῆς ὄσμης τῶν βύθων καὶ τῶν ἴων (μενεξέδων) ἀφαιρῶσι τὴν κερθυρίαν, ἐὰν ἐπιτίθεται ἐκ τούτων στερῆνος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Οἱ ἄρχαιοι εὐθετον στερῆνους ἐξ ἀνθῶν εὐόσμων καὶ περὶ τὸν τερῆ- κλον διότι ἐφρόνουσιν ὅτι τινὲς εὐώδεις ὄσμη καθαροτέρας ποιῶσι τὰς αἰσθήσεις. Ἐκάλουν τοὺς στερῆνους τούτους ὑπεθυμῆτις· διὰ τοῦτο ἔχρουσιν οἱ τότε καὶ τὰ στήθη ἐξ εὐωδῶν μύρων.

Ἐκ τῆς τοιαύτης ἰδέας ἐπενοήθησαν τὰ περιτέραια, τὰ συστα- μίνα ἐκ στερεῶν ἀρωματικῶν ποιμάτων, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἤλεκτρου ἰσίου καὶ τοῦτο ἔχει ὄσμήν τινα, καὶ ἐτι μᾶλλον ἔχει ἠλεκτρικὴν ἰδιότητα, δι' ἧς κρανεῖ τὰ εὐκρίθητα τῶν γυναικῶν νεῦρα.

Αἱ μὲν τῶν ὀσμων εἰσὶ διεγερτικαὶ καὶ τονικαὶ, αἱ δὲ νερκωτι- καὶ καὶ χαλαρωτικαὶ. Αἱ τοῦ μήκωνος καὶ τοῦ κρέκου εἰσὶ νερκω- τικαὶ ἢ ὑπνωτικαὶ. Αἱ τοῦ κερῆ, τῶν ἴων κλπ, εἰνε διεγερτικαὶ.

Ὁ σμηλῆς (ii) ἐπιφέρει ὑπνον καὶ αὐτὸν τὸν ὀσμον εἰς τὸν κοι- μώμενον ὑπὸ τὴν σιάν του ὅταν μάλιστα ἄργῃ πρὸς ἄνοιξιν. Εἶνε δένδρον θυμαῖον τῆ ἑλάτη· καὶ ὁ κερπὸς τούτου ἐσθιόμενος νερκω- τικὸς ἴστι.

Ἡ κωστική δάφνη, ἣτις ριεταί ἐν Χιλί, ἐπιφέρει φλύκταινας εἰς τὸν ὑπὸ τὴν σιάν της κοιμώμενον. Ἦν αὐτῆς ἰδιότητα ἔχει καὶ ὁ ρῖς τοξικὸ δένδρον.

Ἡ καρύα ὡσπύτως ἐκ τῶν φύλλων της διαχύνει βαρεῖαν ὄσμήν ἐν καιρῷ θερμότητος κατὰ τὸ θέρος, ὥστε ὁ ὑπὸ ταύτην διαμένων ἴσθεται κερθυρίαν καὶ χυλῶσιν.

Ὁ κἀναβὸς ὡσπύτως παρῆχει ὄσμήν, προξενούσαν κερθυρίαν, κεφαλαλγίαν καὶ εἶδος μέθης· ἰδίως ταῦτα παρέχει ὁ ἐνδικὸς κἀνα- βὸς (χασις)· ὅμοια ἀποτελέσματα ἔχει καὶ ἡ βρουονία καὶ ἡ λευκὴ ἀμπέλος (γρούμελι), τῆς ὁποίας αἱ κερποὶ χρησιμεύουσι πρὸς ζύθον, ὡσπύτως καὶ τὸ εὐφρόσιον.

Ἡ ἄλυτος βοτάνη λαμβανόμενη ἐν τῇ χειρὶ ἀπαλλάσσει τοῦ λυγμοῦ ἢ καὶ ἐὰν μόνον εἰς ταύτην προσβλήσῃ ὁ πάσμων Περ- φομένη εἰς τὰς μάσθρας ποιμῶν καὶ αἰπολίων ἀγαθὸν ποιεῖ εἰς ταῦτα ἐκ τῆς διαχεομένης ὄσμης. (Ἀριστοτέλης).

Ὁ αὐτὸς λέγει βαρεῖα ὄσμη πᾶσα βαρύνει κεφαλήν.

Μετά τὸ φαγητὸν πληρωθέντος τοῦ στομάχου αἱ δυσώδεις ὀσμὴ φαίνονται ὅτι οὐκ ὄζουσι.

Τὰ ἄνθη, ἐν τρέθωνται, γίνονται δυσώδη.

Αἱ δυσώδεις ὀσμὴ εἰσὶ μᾶλλον δυσώδεις ὅταν ὦσι θερμαί.

Ὅσοι ἔχουσι τὴν ἕληλην διακνοὴν καὶ τὸν ἰδρωτὰ ὄζοντα καὶ μάλιστα κινάθραν ἢ γράσον (ὁ μὴν μασχάλης), οὗτοι ἀλείφονται μετὰ εὐωδίας (μύρου) γίνονται δυσωδέστεροι.

Ἡ παραγομένη ὀσμὴ ἐκ τοῦ καφέ, ὅταν οὗτος ἀλείθεται ἐντὸς θαλάμου, ἐρεθίζει τὸν λαιμὸν καὶ προκαλεῖ βήχα καὶ κνημὸν.

Γ'. ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΚΑΙ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ

Ἀπορρόφσις παρὰ τοῦ γαστροεντερικοῦ σωλήνος.

Καλεῖται πέψις ἢ χώνευσις ἡ δύναμις, δι' ἧς γίνεται ἡ ἀπορρόφσις τῶν ἐν τῷ γαστροεντερικῷ σωλήνι εὐρισκομένων θρεπτικῶν ὑλῶν. Ἡ δύναμις αὕτη μεταβάλλει τὰς τροφὰς ἐν τῷ στομάχῳ εἰς χυλόν.

Ὁ χυλὸς οὗτος ἔχει σύστασιν γαλακτώδη διαφόρου καταστάσεως, εἶναι λευκὸς ὡς τὸ γάλα, ἔχει ὁσμὴν ἰδίαν, γεῦσιν γλυκεῖαν, εἶναι βρῦτερος τοῦ ἀπεπταλλαγμένου ὕδατος, ἀλλ' ἑλαφρότερος τοῦ αἵματος, διερχόμενος τὰ ἐντερά ἀπορροφᾶται παρὰ τῶν τριχειδῶν ἀγγείων (διεξοδικώτερον ἢ τὸ Φοῖβον ἔτους Δ' 179, Ε' 19, 34, Η' 39).

Ἀπορρόφσις παρὰ τοῦ δέρματος

Αἱ πρὸς θρέψιν τοῦ σώματος ὑλὴ δὲν ἀπορροφῶνται μόνον παρὰ τοῦ γαστροεντερικοῦ σωλήνος ἐνθῶ, ὡς προηγουμένως εἶπομεν, μεταβάλλονται εἰς χυλόν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῦ δέρματος, τοῦ περιελάπτουτος τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος. Γίνεται ὅμως αὕτη μετὰ μικροτέρας δυνάμεως τῆς τοῦ γαστροεντερικοῦ σωλήνος. Ἡ ἀπορρόφσις αὕτη κατάδηλος ἐστίν, ὅταν τὸ σῶμα εὐρισκῆται ἐπὶ τινα κλιρὸν ἐντὸς λουτήρος, ἔχοντος ὕδωρ δροσερόν. Μετὰ τινα λεπτὰ ὥρας τὸ ὕδωρ ἀπορροφᾶται διὰ τῶν ἀπορροφητικῶν ἀγγείων τοῦ δέρματος, καὶ ἀποβάλλεται διὰ τῶν οὐρῶν, διὰ τοῦτο ἐν δροσερῷ λουτρῷ καὶ ἐν ὑγρατῇ ἀτμοσφίρῃ γίνονται περισσότερα τὰ οὔρα. Ὡσαύτως καὶ ὅταν μένη τις ἐντὸς θαλάμου βεβαμμένου ἀρτίως διὰ βαφῆς, ἐχούσης τερεβινθέλαιον, τοῦ ἠποίου οἱ ἄτριαι κορί-

νοῦσι τὸν ἄερα τοῦ θαλάμου, τὰ οὔρα τοῦ ἐν αὐτῇ διακείμεντος παρῆκουσι ὁσμὴν εὐώδη ὡς τὴν τῶν ἰων.

Ἡ διὰ τοῦ δέρματος ἀπορρόφσις γίνεται τότεν μεγγλειτέρα, ὅταν τούτο εἴη λεπτότερον καὶ καλλώτερον, καὶ ἡ ἐπιδερμὶς λεπτοτέρα. Ὅσοι ἔχει ἐπὶ τῶν πλεγιῶν τῆς καιλίας, τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν μηρῶν, τῶν μασχάλων, κλπ. διὰ τοῦτο αἱ ἐπιδερμὶς κινήσις καὶ ἄλλου ἱατρικοῦ πρέπει νὰ γίνωνται μᾶλλον ἐπὶ τῶν μερῶν τούτων.

Γίνεται μεγάλη ἡ ἀπορρόφσις καὶ ὅταν ἀφαιρηθῇ ἡ ἐπιδερμὶς. Ὅταν παρ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος γίνεται ἐπίστας, ἅμα ἡ ἐπιδερμὶς ἀφαιρηθῇ οὕτω γίνεται ἡ ἐμβολιασμὸς διὰ τῆς δακτυλίδος, καὶ ἄλλων ὑλῶν. Πολλὰκις ὁ ἱατρός ἐνεβολιάσθη συριλιδικὸν πάθος, ἢ δηλητηριώδεις χυμούς, διότι εἶχεν ἐπὶ τοῦ δακτύλου ἑλαφρὸν πληγὴν, καὶ ἔθεσε τὸν δάκτυλον εἰς ἐπαφήν μετὰ τῆς μολυσματικῆς ὑλῆς. Ὁ ἐξετάζων τὴν μήτραν διὰ τοῦ δακτύλου ἱατρός εὐκόλως λαμβάνει καὶ τὴν συριλιδικὴν νόσον, εἰν ἡ ἐξεταζομένη ἔχη συριλιδα, καὶ ὁ δάκτυλος ἔχη πληγὴν τινα, διὰ τοῦτο πρέπει ὁ δάκτυλος ν' ἀλείφεται ἑλαίῳ.

Ἡ ἀπορρόφσις γίνεται μείζων εἰς τὴν λεμφικὴν (λυμφατικὴν) κλῆσιν ὅθεν εἰς τὰς γυναικας, διότι εἰς ταύτας ἐπικρατεῖ ἡ λυμφατικὴ κλῆσις. Γίνεται ὡσαύτως μείζων καὶ εἰς τὰ βρέφη καὶ νήπια, διότι καὶ εἰς ταῦτα ἡ λυμφατικὴ διάθεσις ἐπικρατεῖ, καὶ τὸ δέριμα εἶναι λεπτότερον καὶ ἡ ἀπορροφητικὴ δύναμις μείζων. Ὡσαύτως γίνεται μείζων τὸ πρῶν, τοῦ στομάχου ὄντος κεννοῦ. Ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἀπορροφητικῆς δυνάμεως τοῦ δέρματος στηρίζεται σύστημα τι θεραπευτικῆς, ὅπερ καλεῖται ἱατροληπτικὴ, καθ' ἣν εἰσάγονται εἰς τὸν διοργανισμὸν φάρμακα διὰ τῆς τοῦ δέρματος ἀπορροφήσεως ἢ δι' ἱατροῦ τῆς τοιαύτης μεθόδου ὀφείλει γνωρίζειν πού, πότε, καὶ πῶς πρέπει νὰ γίνονται ἡ ἐπαλειφή.

Πῶς γίνεται ἡ παρὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ δέρματος ἀπορρόφσις; καὶ διὰ τίνων ὀργάνων; Κατὰ τὴν ἐπικρατούσαν γνώμην γίνεται αὕτη διὰ τῶν λεμφικῶν ἀγγείων, βοηθητικῶν διὰ τῶν φλεβικῶν ἀγγείων.

Ἡ λήψη (λήμψη) διαφέρει κατὰ τι τοῦ χυλοῦ. Αἱ ἀπορροφούμεναι ὑλὴ παρὰ τοῦ δέρματος μεταβάλλονται ἁμέσως εἰς λέμφον πρὸς τὰ ἄερα τῶν λεμφικῶν ἀγγείων, φέρεται ἐντὸς καὶ προχωρεῖ πρὸς τὰ πολυκρίθμα γάγγλια, τὰ ἅποια χρησιμεύουσι πρὸς τελειοποίησιν τῆς ποιότητος αὐτῆς, καὶ ἐκείθεν διευθύνεται πρὸς τὸν θωρακικὸν ἀγωγόν, εἶθα ἀναμιγνύεται μετὰ τοῦ χυλοῦ.

Απορρόφσεις παρά του έσωτερικού δέρματος.

Απορρόφσεις γίνεται και παρά του έσωτερικού δέρματος, του καλουμένου βλενομεμβράνη, ήτις καλύπτει την επιφάνειαν ού μόνον του γαστροεντερικού σωλήνος, αλλά και την έσωτερικήν επιφάνειαν της ρινός, του λάρυγγος, των βρόγχων και βρογγίου του πνεύμονος, του ήπατος ή έσωτερική επιφάνεια υπάρχει πολύ μεγάλη, και ίση τή του έξωτερικού δέρματος· καλεΐται δέ βλενομεμβράνη (διότι εκκρίνει βλέναν), περικαλύπτει και την ούρήθραν, την κύστιν μέχρι της έσωτερικής των νεφρών επιφανείας, τον κολεόν, την μήτραν κτλ.

Η απορρόφσεις γίνεται πολύ περισσοτέρα παρά της βλενομεμβράνης, διότι αυτή στερείται επιδεσμίδος· διά τούτο προσβάλλεται ο υγιής εκ κολλητικής νόσου χωρίς να ψάσση τον νοσούντα, αλλά διά μόνης της εισπνοής άερος μεμιασμένου.

Εν γένει πώς άνθρωπος απορροφά διά του δέρματος ποσόν τι εκ του περιβάλλοντος το σώμα υγρού ή και άεριου. Τό δέ ποσόν της απορροφήσεως είναι τόσον μείζον, όσον πυκνότερον είναι το περιβάλλον. Πάντοτε δέ την πρωΐαν, κενού έντος του στομάχου, ή απορρόφσεις γίνεται περισσοτέρα· Διά τούτο πρέπει μή μένη τις την πρωΐαν εν τόπω μiasματικῷ.

Δ'. ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΝΟΣΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

Περὶ όσφυοκοιλιακῆς άλγηδός.

Ενίοτε αναφαίνονται πόνοι δρυμείς επί της σπονδυλικῆς χώρας των όσφύων, επί των χειλέων της λεκάνης ιδίως επί της λεκκῆς ακάνθης, επί της κοιλίας, επί των βουβίωνων, επί του όσχεος ο δέ όρχις είναι συκσταλμένος και κείτοι προς τό δακτύλιον, ή επί του μεγάλου χείλους της γυναικός, ότε επιγίγνεται και διατάραξι των έμμήνων. Είς άλλας γίγνεται λευκόρροια, ή πόνος έντός του κολεού. Οί πόνοι του όσχεος ή του χείλους είσι δρυμύτατοι, και ενίοτε βροιάζουσι μετά των νεφροητικῶν πόνων, καθ' ούς τό σύρον είναι έρυθρόν, έχει ψάμμον. ένῶ εις όσφυοκοιλιακούς τό σύρον είναι διαφανές.

Όταν ή άλγηδών κήται επί της κοιλίας, ήτοι επί των κοιλιακῶν μυῶν, πάσα κίνησις ή πίσις επ' αυτής παραξύνει τους πόλους, ώστε και ο βήξ και ή εκκόπρωσις παραξύνουσι τους πόλους· προτέτι δέν

γίνεται ούτε ναυτία ούτε έμετός ούτε μετεωρισμός της κοιλίας, ούτε φλογιστική ταραχή. Η κοιλία είναι σκληρότερα ένκειν της σκληρυνσεως των μυῶν Συμβάίνει συνήθως εις της λεγούτας γυναικας όταν υποστῶσι περιψύξιν της κοιλίας. Διά ταύτα συγγέεται ενίοτε μετά του περιπονίου· άλλ' εκ των συμπτωμάτων διακρίνεται.

Η θεραπεία γίνεται ως εν προηγουμένοις· έλέγχη περι νευραλγιῶν. Άλοιφή άρμωνίας, ύδυνήφρατον, άλοιφή άντινευραλγική, θερμός κλπ. Έάν υπάρχη δυσκοιλιάτας, ποτίον ελαφρόν καθαροτικόν.

Ίσχυιας ή Ισχυαλγία.

Συνήθως προηγείται των άλγηδόνων αΐσθησις ψύχους κατά τον πόδα, αιμωδία ή βάζος του ποδός. Η άλγηδών έρχεται εν πρώτοις επί της άρχῆς του νεύρου, ήτοι κατά τον γλουτόν, είτα εκτείνεται επί του μηρού, κνήμης μέχρι πτέρνης. Οί πόνοι είσι δρυμύτατοι και εξαπτονται εκ της ισχυράς άναπνοής. Ενίοτε ή άλγηδών έντείνεται συνάμα καθ' όλην την διεύθυνσιν του νεύρου από του γλουτού μέχρι πτέρνης· άλλοτε περιορίζεται επί τινον σημείων, ή διασκορπίζεται επί των έσω του μηρού, επί ενός μόνου σημείου, του ήπατος τό δέμα κατά την στιγμήν του παροξυσμού του πόνου καθίσταται παν εύκρίστητον· άλλοτε ο πόνος περιορίζεται επί σημείου της κνήμης, υπό ταύτην, επί της πτέρνης, επί του έξω κοίλου του ποδός, και επ' αυτού του μικρού δακτύλου, ότε σημείον έστι λήξεως της περιόδου των άλγηδόνων· εν τούτοις εν οί ταιούτοις πόνοι αναφαίνονται, πάλιν παρίσταται ή άλγηδών και επί του γλουτού.

Πάντα ταύτα τά συμπτώματα υποδεικνύουσι ότι τό πάθος δέν περιορίζεται επί μόνου του κορμού του ισχυατικού νεύρου· άλλά και επί των διακλαδώσεων αυτού. Έν τῇ περιπτώσει ταύτη δυνατά τις είπείν ότι κυρίως Ισχυαλγία καλεΐται, όταν οί πόνοι κήνται επί του ισχυατικού νεύρου. Όταν έμως οί πόνοι κείνται επί του έντός του μηρού, επί των έσω της κνήμης κλπ., θεωρητέον ως *νευραλγιαρ μηρικήν*.

Τό ισχίον νεύρον είναι τό παχύτερον όλιον των άλλων νεύρων, έξέρχεται της λεκάνης διά του ημιονόμευ ήπατος και καλύπτεται υπό γλουτιων μυῶν μεσαιου και μεγίστου, και ούς καίχει κλαδους, διακλαδούται εις τούς διδύμους κλπ.

Οί πόνοι της Ισχυάδος βροιάζουσι κατά τι μέ τους της κοιλίας, (βρα Φοΐβον Η', σελ. 36). Αίμωδία ποδός, πόνος μηρού, κνή-

μης κλπ. παρέχουσι και οι παθήσεις του νοτιαίου μυελού, αλλά τότε ταύτα διαδέχεται περυσία εκτεινομένη μέχρι πρωκτού και κύστεως.

Η ισχιάς σπινίως είνε διπλή, ήτοι επί των δύο συνάμα μηρών ενίοτε πύει εκ του ενός και αναφύεται επί του άλλου. Η θερμπαία είνε δυσχερής διότι πάντα ενίοτε άποτυγχάνουσι.

Προέρχεται ού μόνον εκ περιφύσεως μεθ' ύγρασίας των γλουτών ή της των μηρών χώρας, αλλά και εκ πίεσεως του νεύρου του, ή εξ όγκου τινός έσωτερικού ή έξωτερικού, εξ έγκυμοσύνης, πιεζομένου του νεύρου εκ της μήτρας. Πρò της ήθης σπινίως συμβαίνει. Περì θερμπαίας δρα Φοίβου έτους Ε'. σελ. 7.

ΙΑΤΡΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΟΥ

Κατά έπωδύνου οιδήματος, επάλειψον τό μέρος διά χολής χοίρου.

Προφύλαξις έκτερώσεως ήπλων.

Δός φραγείν μετά της κριθής χολήν άκανθοχοίρου. — Άρξ γε τοῦτο δέν ώφελεί και επί ανθρώπων; πειρατέον.

Οιδήμα χοιραδικόν.

Λάβε ίσον ποσόν άλόης, κηφοράς και όπιου ποιήσον κόνιν. Λάβε φλοιών σκορόδου βτας ήρει πρός άνάμιξιν ήλων, ίνα γελνη έμπλαστρον, τό υποίον επίθεσ επί του οιδήματος.

Οιδήμα γόνατος, καλουμένου λευκοῦ ήγκου

Λάβε πρόσφατον ίχθυν, κέφαλον καλούμενον, άποχώρισον την κεφαλήν, την ουράν και τά όστα της ράχους, διασχίσας έν τῷ μέσῳ επίπασον κερήνου ποσόν άρκετόν και επίθεσ επί του οιδήματος.

* Άλλος τρόπος.

Λάβε σάρκα χελώνης, κατακρεούργησον (κείμάτισον) και ποιήσον κατάπλασμα, όπερ επίθεσ επί του οιδήματος επανάλαβε επί τίνης ήμέρας. Πειρατέον.

* Άλλο.

Λάβε δικτυλίτιδος (διγυτάλης) . . . . . δρ. 1
χουόπου (gummi gutt e) . . . . . » 1
έμρότερα υπό λεπτήν κόνιν . . . . . » 3
ήλουγγίου . . . . . » 3
άνάμιξον πρός ήλοιφήν. Έπαλειψε πρωτ και επίρας ώφελεί κατ' οιδήματων άρθρικών και των ειδύμων.

Κακώθης φλύκταινα (άνθραξ).

Τά φύλλα της καρίας (καρυδιός) χλωρά, κοπανισμένα και επιπέθμενα επί της κακώθους φλυκταίνης θερμαπύουσι ταύτην, ταυτοχρόνως δέ πρέπει να πίνη ο πάσχων και τον ζωμόν τούτων. Θεραπύεται ή φλύκταινα αυτή και διά διαλύσεως διχλωρούχου ύδραργύρου (συμπλημάτου), επαλειφομένου επί του άνθρακος.

Εκ της άτονικής νόσου ή παρουσία πυρετού ώφελεί διότι ή φύσις διεγείρεται και ή ζωική δύναμις ζωπύουται, ήτις έν τῇ δικωκή άδυναμία έχει καταστρεφόμενη. — Έν τῇ άδυναμία τά όύρα είσι διαφανή, έν τῷ πυρετῷ θολά.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Ίδρωτικά φάρμακα (συνέχεια προηγούμενου φύλλου).

Τό θείον (θειον) υπό όσον 20 κόκκων μέχρις ενός δραχμίου είναι διαφορετικόν (ιδρωτικόν). Έπό όσον δραμ. 3 μέχρι 4 είνε καθαρτικόν, διότι επουξάνει των έντέρων τήν έκκρισιν.

Τό θείον καταστρέφει τά μισματικά και μολυσινά μικροζωάδια διά τούτο χρησιμόν έστι πρός καταστροφήν τῶν μικροζωάριων της φάρας, των άκάριων καλουμένων, και παντός εξανθήματος.

Τά θειούχα άλάλια εξωτερικώς χρώμενα είσι διαφορητικά. τοιοῦτο φάρμακον είναι ή τριθειούχος πότασσα (ήπερ του θείου), τό όποιο μεταχειρίζονται πρός κατασκευήν θειούχων λουτρών.

Τά άνθη της άκτής (κουφοξυλίας) υπό έμψ. εγχα εί εν ιδρωτικά. Οσοῦτως και ή άγγελική ρίζα, ο έλελίφακος (τροσκυλλία). Τό ήπιλον (serpentaria). Ο μίλιος οίνος άρωματισμένος. Ήσκαλιώς ή σαρσαπρίλλη, ή κασία, τό σασσαφράινον, τό λεξύλον (γυναιχόκου), σίλην.

Ε'. ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΦΑΡΜΑΓΟΛΟΓΙΑ

Περὶ στύρακος βολσάμου.

Ὁ στύραξ εἶναι ὕλη ἐκρέουσα ἐκ τοῦ φλοιοῦ φυτοῦ τινος καλουμένου Στύραξ· ἦτο γνωστὸν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, φύεται τὸ δένδρον εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐν Περσίᾳ, Συρίᾳ κτλ. καὶ εἰς τὰ μεσημβρινὰ τῆς Ἑυρώπης· εἶναι διαφόρων εἰδῶν. Οἱ μὲν ἀρχαῖοι εἶχον δύο εἶδη, τὸν σκωληκίτην καὶ τὸν ξυθόν. Οἱ δὲ νεώτεροι ὡσαύτως δύο εἶδη διακρίνουσι, Στύρακα εἰς δάκρυα λευκὸν, καὶ Στύρακα εἰς μαζὴν ἢ καλαμικὸν λευκὸν ἢ ὑπόλευκον, διότι φέρεται ἐντὸς καλάμων. Ἰπάρχει καὶ ἄλλο εἶδος στύρακος ὑπὸ ὕγρῶν κατάστασιν· ἀλλὰ οὗτος ἐπιγράφεται ἐξ ἄλλου γένους δένδρου, καλουμένου *Liquidambar anatalicum*, ὅπερ ἦτο ἄγνωστον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· εἶνε μελιώδους καταστάσεως, ἔχει ἰσχυρὰν ὀσμὴν ἀρωματικὴν. Ὁ στύραξ εἶναι σπάνιος καὶ ἀναπληροῦται διὰ τοῦ βολσάμου τοῦ.

Ὁ στύραξ ἐν γένει παρέχει ὀσμὴν εὐώδη, τερπνὴν, εἶναι διεγερτικὸς τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Περγαμηνῶν ἔλαιον.

Καλεῖται καὶ ἔλαιον περγαμῶτου. Προέρχεται ἐκ τῶν φλοιῶν τῆς ὀπίρας περγαμῶτου δένδρου, τὸ ὁποῖον ἦτο ἄγνωστον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Πιτρίς αὐτοῦ λέγεται ἢ τῆς Ἀσίας πόλις Πέργαμος τὸ ἔλαιον ἐξάγεται ὡς τὸ τῶν πορτοκαλλέων καὶ λεμονέων. Χρησιμεύει κυρίως ὡς ἔρωμα πρὸς κατασκευὴν μύρων. Ἔχει ὀσμὴν εὐάριστον.

ΠΑΝΤΟΙΑ

Θεραπεία τῆς διάρροιας τῶν ὀρνίθων καὶ ἄλλων οἰκισίων πτηνῶν.

Δι' ὀρνίθους εἰσὶτε νοσοῦσιν ἐκ διάρροιας, ἧτις προέρχεται ἐκ τῆς βρώσεως τροφῆς πολὺ ὑγρᾶς καὶ ἐκ τῆς διαμονῆς ἐν ὑγρασίᾳ. Πρὸς Θεραπείαν δὸς τροφὴν ξηράν, καὶ μετάθεσις εἰς τόπον ξηρὸν ὠφελεῖ ἢ βρώσις ἔρτου ἐμβρεγμένου ἐν οἴνῳ, ἢ ἐν ὀλίγοις στάγμασιν οἴνοπνεύματος.

Δυσκοιλιότης πτηνῶν.

Προέρχεται αὕτη συνήθως ἐκ περιψύξεως τοῦ πτηνοῦ. Θέσις ἐν τόπῳ θερμότερῳ, καὶ δὸς φαγεῖν χλωρὰ φύλλα θριδάκος (μαρουλίου) ἢ πίτουρα βιβερεγμένα.

Κατὰ παρατηρήσεις τινῶν ὀρνιθολόγων αἱ ὀρνίθους αἱ ἔχουσαι λευκὰ πτερὰ γεννώσιν ὀλιγώτερα ὠκτῶν ἔχουσῶν μελανὰ. Ἐπισπύτως αἱ λευκαὶ ἀποτυγχάνουσιν ἐπιμάζουσαι περισσότερον τῶν μελανῶν διότι φαίνεται (κατὰ τὴν φυσικὴν) τὸ λευκὸν χροῶμα ἐκπέμπει εὐκολώτερον τὸ θερμογόνον τῆς ὀρνίθους καὶ ψυχροτέραν καθίστησιν. Ἐὰν τοῦτο ἔχη ἀληθείας, τότε αἱ ἐρυθραὶ ὀρνίθους εὐδοκίμουσι περισσότερο, διότι τὸ ἐρυθρὸν χροῶμα εἶναι τὸ θερμότερον πάντων.

Θεραπεία τῶν ἐρυσιβαμμένων φύλλων τοῦ δένδρου.

Ἐπίστε τὰ φύλλα κοκκινίζουσι, ζαρόνουσι, καὶ ἡ ὑγίεια τοῦ δένδρου πάσχει. Συμβάλλει τούτο ἐνεκὸν ὑγρασίας διαρκούς καὶ θερμότητος ἡλιακῆς, ἐξ ὧν παράγονται μύκητες καὶ μικροζωῳάρια, ἅπερ καταστρέφουσι τὴν ὑγίειαν τῶν φύλλων καὶ τῶν φλοιῶν. Θεραπεύονται διὰ κοκκιμάματος ἐκ λεπτῆς κόμης θείου, ἧτοι διὰ θειασμάματος.

Τρόπος τοῦ προφυλάττειν τὰ μικρὰ δένδρα ἐκ τῆς βρώσεως παρὰ τῶν κόνικλων (κουκιλιῶν) καὶ λαγωῶν κλπ. Συνήθως ἀλείφουσι τὸν φλοιὸν τῶν δένδρων διὰ πίσσης, ἧτις ὅμοις παρέχει ἀηθίαν πρὸς τὴν ὄσιν καὶ ἀφήν. Τὸ ἀρροδιότερον εἶναι ἡ διάλυσις κόπρου κύνος εἰς ὕδωρ, μεθ' ἧς ἀλείφεται ἡ κορμὸς τοῦ δένδρου. Οἱ κόνικλοι καὶ οἱ λαγ. οἱ ἀποτρεφόμενοι τὴν ὀσμὴν ταύτην προσερχομένην ἐκ τοῦ θανασίμου ἐχθροῦ των, ἀποφεύγουσι νὰ πλησιάσωσι τὸ ἐκ τούτου ἀλοιφόμενον δένδρον.

Ἀφαίρεσις τῶν λιγῆων καὶ τῶν βρώων ἢ μηκίων ἐκ τῶν φλοιῶν τῶν δένδρων.

Ὁ φλοιὸς τῶν δένδρων ἐπίστε ἐπικαλύπτεται ἐκ παρασίτων φυτῶν καλουμένων λιγῆων καὶ βρώων, τὰ ὑποῖχ διατηροῦσιν ὑγρασίαν ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ, ἐξ ἧς τὸ δένδρον βλάπτεται· προσέτι φράττονται οἱ πόροι τοῦ φλοιοῦ, δι' ὧν τὸ δένδρον ἀπορροφᾷ καὶ ἐκπέμπει ἀτμοὺς καὶ αἶρια· διότι διὰ τῶν πόρων ἀναπνέει. Τὸ αὐτως ἔχον δένδρον βλάπτεται καὶ δὲν ἀναπτύσσεται. Πρὸς Θεραπείαν ξύσον διὰ λε-

πίδος σιδηρᾶς τὰ παράφυτα ταῦτα, καὶ ἐπάλειψον τὴν ἐπιφάνειαν διὰ ὕδατος ἔχοντος διαλελυμένην ἄσβεστον. Ἡ διάλυσις αὕτη καλεῖται γάλα ἄσβεστου, ὑπερ κατασκευάζεται οὕτω.

Κατασκευὴ τοῦ γάλακτος ἄσβεστου.

Λάβε ἄσβεστου καλῆς μέρος 1 ὕδατος μέρη 20. Οἱς ἀμύπημα ἐντὸς ἀγγείου, καὶ ἀφ' οὗ τὸ ὑγρὸν ψυχρανθῆ, ἀνακάτωσον καὶ διὰ βύρσης (βούρτσας) ἐπάλειψον τὸ μέρος τοῦ δένδρου, ὑπερ βούλειαι.

Συγκολλητικὸν τῶν πηλινῶν καὶ πορφυρῶν (πορσελάνης) πραγμάτων.

Λάβε ἄσβεστον εἰς λεπτὴν κόκκιν, καὶ λεύκωμα (ἀσπράδι) οὗ, ἀνάμιξον καλῶς ἵνα ἀποτελεσθῆ ἀλοιφή ἄλειψον τὰς πρὸς συγκολλησις ἐπιφάνειας, προσάρμοσον καλῶς καὶ ἄφε, ἵνα ξηρανθῆ.

Ἄλλος τρόπος.

Λάβε τυρὸν ἀνάλατον καὶ κόκκιν, τιτάνου (ἄσβεστου) ἐθισμένου, ἀνάμιξον καλῶς καὶ ταχέως ἐντὸς μαρμαρίνου ἰγθίου ἵνα γίνῃ μάζα μαλακῆ· ἐπάλειψον διὰ ταύτης τὰς πρὸς συγκολλησις ἐπιφάνειας καὶ ταχέως προσάρμοσον καλῶς· διότι ταχέως τὸ μίγμα ἀποξηραίνεται. Διὰ τῆς κόλλας ταύτης συγκολλῶνται οὐ μόνον πύργου καὶ πορφυρὰ πραγματὰ, ἀλλὰ καὶ ὕαλινα καὶ πέτρα, καὶ μέταλλα.

Ὅλαι αἱ νόσοι γίνονται ἐκ τῶν ὑπεραντίων, καὶ νόσοι ἐκ νόσων. Τὴν μεγάλην κεφαλήν διαλύει ροὴ αἵματος ἐκ τῆς μύτης ἢ ἐκ τῶν ὠτων.

Ἐάν εἰς πάσχοντα ἐκ μελαγχολίας ἐπισυμβῶσι σπασμοί, ἢ νόσοι λύεται.

(Ἦξ ἐπιστολῆς τοῦ Ἱπποκράτους πρὸς τὸν Δημήτριον βασιλέα).

Οἱ Σαρδοὶ γέροντες ἐρρίπτοντο ἐν βόθρῳ πρὸς Θάνατον παρὰ τῶν τέκνων, τὰ ἥποια ἐν τῷ πρῶττειν τὸν φόνον τῶν γονέων ἐγέλουν διότι ἐθεώρουν ὅτι καλὸν ἐποίουν. Ἀλλὰ καὶ οἱ θνήσκοντες γονεῖς ἐγέλουν ὡσαύτως ὡς ἀπολαμβάνοντες τὸ τέρας τῶν τοῦ βίου δεινῶν ἐκ τούτων, φασί, ὅτι πρὸς τὴν καὶ τὸ ρητὸν ἀσπιδόμοις γέλασαν.

Παροφθία βμηρικῶν στίχων πρὸς ἱατρον:

»Οὐ γοῆ πανύχιον εὐθεῖν ποτ' ἠκέστορα ἄνδρα, κἢ ζῶσι τ' ἐπιτετράφεται, καὶ τότε μέμηλεν.»

Οἰκονομία καὶ ἐργασία φέρουσιν εὐτυχίαν

Ἦφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

Ἡ στίχους τῆς γνώσεως τῶν τῶν παραπτωμάτων, σοὶ φέροι εἰδῆς πολλὰς καὶ βλάβας οὐκ ὀλίγας.

Ὁ Πύργος τῶν Παρισίων τοῦ 1889.

Ἐξίσαι αἰώνιον μνημὸν τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1789, ἧτις ἦν ἐορτασθῆ τῷ 1889, ὅς ἀνεγείρασιν, ὡς γνωστὸν, οἱ πρωτότυποι καὶ μεγαλοπράγμονες Παρισινοὶ τὸν μεγαλειότερον πύργον, ὅστις ὑπῆρξεν ποτε ἐπὶ τῆς Γῆς.

Μέχρι τῆς σήμερον ὁ μεγαλειότερος πύργος τοῦ κόσμου εἶνε ὁ πύργος Βασιγυτῶνος ἐν Ἀμερικῇ, ὅστις ἔχει ὕψος 170 μέτρων, ἀνευ τῆς θάψεως τοῦ μνημείου τούτου. Ἡ μεγαλειότερα πυραμὶς τῆς Αἰγύπτου ἔχει ὕψος 154 μέτρων. Ἡ μητρόπολις τοῦ Στρασβούργου 142 μ., τὸ καθιδιονστάσιον τῆς μητροπόλεως τῆς Ρουέν ἐν Γαλλίᾳ ὕψεται εἰς 150 μ., τῆς Βιέννης εἰς 183 μ., τοῦ ἁγίου Πέτρου τῆς Ρώμης εἰς 132 μ., τὸ Πάνθειον τῶν Παρισίων εἰς 79.

Τὰ θεμέλια τοῦ πύργου τῆς Βασιγυτῶνος ἔχουσι βᾶθος 11 μ. καὶ 28 ἑκατ. τὸ μήκος τῆς πλευρᾶς 38 μ. καὶ 40 ἑκ. πᾶχος δὲ 4 καὶ 11 ἑκ. Ἡ δὲ δαπάνη ἀνῆλθεν εἰς 5,444,400 φρ. Αἱ ἐκδομίδες τῆς κλίμακος εἶναι 900 τὸν ἀριθμὸν.

Τῶν Παρισίων ὁμοῦς ὁ πύργος τοῦ Eiffel κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ μηχανικοῦ ὅς ἀνέλθῃ εἰς ὕψος 370 μέτρων ἢ δὲ δαπάνη μόνον εἰς 3,000,000 φράγκων.

Ὁ πύργος οὗτος δὲν ὅς εἶναι μόνον αἰώνιον μνημεῖον τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῆς γαλλικῆς μηχανικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς τέχνης, ἀλλὰ συμφώνως πρὸς τὸ πρακτικὸν πνεῦμα τοῦ αἰῶνος θέλει χρησιμοποιηθῆ εἰς πρακτικώτατους σκοπούς. Ἀφίοντες κατὰ μέρος τὴν περιγραφὴν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τῆς διακοσμητικῆς τέχνης, ὡς καὶ τὰ ποικίλα καὶ θαυμάσια ἐξαρτήματα, αἰνιθῶναι, μουσεῖα, ἐξώστια, κλπ. τὰ πρὸς ψυχρὰ γογγύον τῶν

κοινού χρησιμεύοντα, θα παράσχη ο πύργος αυτός εις την πόλιν των Παρισίων πολλὰς ἄλλας ὠφελείας.

Ἔσται ἠλεκτρικὸς φάρος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ πύργου, ὅστις διὰ καταλλήλων ἀντανεκλαστικῶν παραβολικῶν, καὶ οὐχὶ κωνικῶν, κατόπτρων θὰ ἀποστέλλῃ τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτός, οὐχὶ ἐν συγκεντρώσει, ἀλλὰ παραλλήλως εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως καὶ τὰς πλατείας καὶ τὰ βουλεβάρτια, ὅπως ἐξ ὑψηλῶν σημείων δι' ἄλλων κατόπτρων θὰ διανέμηται τὸ φῶς καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, εἰς τρόπον ὥστε οἱ Παρισινοὶ θὰ ἔχωσι διηλεκτικῶς πλαστὴν πανσέληνον.

Ἐκ τῶς τούτου εἰς τὴν διάφορα ὕψη τοῦ πύργου θὰ ἰδρυθῶσιν ἑπτὰ σταθμοὶ χάριν πασχόντων τινῶν, οἵτινες ἔχουσιν ἀνάγκην καθαροῦ ἀέρος, πλήρους ὄζοντος (ἠλεκτρομένου ὀξυγόνου) καὶ ἠλλαττωμένης ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως, ἐν ἄλλαις λέξεσι θὰ ἔχωσιν ἀέρα τῶν ἡρέων ἐν μέσῳ τῶν Παρισίων.

Ἐπακότως θὰ ἰδῶσιν σταθμοὶ δι' ἀστρονομικοὺς καὶ μετεωρολογικοὺς σκοποὺς κτλ.

Ἡ μηχανὴ, ἡ κατὰ τὴν βίασιν θὰ ἐργάζεται, ὅπως παράγῃ τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς, ὁ φάρος, θὰ χρησιμεύῃ ἐπίσης εἰς παραγωγὴν κινητικῆς δυνάμεως, ἥτις διὰ κλῶν θὰ μεταδίδεται ἐπὶ πληρωμῆ εἰς πάντα βουλούμενον κατ' οἶκον.

Ἐἰς τὰς διαφόρους αἰθούσας τῆς βίσεως θὰ ἰδρυθῶσιν αἰθούσαι συνεδριάσεων, μουσεῖα, ἐκθέσεις κλπ.

Ἐπιβαλὼς ἡ δαπάνη τῶν 3,000,000 πρὸς ἀνάγεισιν τοῦ κολλεγιαίου καὶ θαυμαστοῦ τούτου ἔργου θὰ καλυφθῇ ἐντὸς ἑλίγων ἡμερῶν ἐκ τῆς ἐπὶ τῇ πληρωμῇ εἰσόδου τῶν ἀπειραξίμων ἐπισκεπτῶν, οἵτινες θὰ συρρεύσωσιν ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου· ἢ δὲ πόλις τῶν Παρισίων θὰ συνάξῃ τακτικῶς τὸ χρῆμα τῶν ξένων, ὅς ἐπιτηδείως διὰ παντοίων μέσων ψυχαγωγίας καὶ παρισινῶν δαλεσμάτων πλειότερον ὅλων τῶν ἄλλων πόλεων τῆς Ἑυρώπης προσέλκει.

Ὁ δὲ πύργος μακρὰν τοῦ νῦν ἔχει πολυτέλεια καὶ περιττὴ δαπάνη, τούναντίον θὰ χρησιμεύσῃ εἰς κτῆμα προσδοκῶρον!

Ἡδὴ συζητεῖται ὁ τρόπος τῆς προφυλάξεως τοῦ πύργου τούτου ἐκ τῆς προσβολῆς τῶν κεραυνῶν διότι ὅλος ὁ μοναδικὸς αὐτοῦ Πύργος ἀποτελεῖται ἐκ περίπου 28,400 κανταρίων αἰδήρου.